

CBE Z26026848 (beroep 488) toelating opleiding

UITSPRAAK

in het geding tussen A, in deze vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, hierna ook te noemen appellant,

en

de commissie Toelating en Plaatsing Geneeskunde, hierna ook te noemen verweerder,

inzake de afwijzing van het verzoek om toelating tot de masteropleiding Geneeskunde.

I. Aanduiding van het bestreden besluit

Het besluit van 5 september 2025 van de commissie Toelating en Plaatsing Geneeskunde, verstuurd aan appellant op 9 september 2025, waarin het verzoek om toelating tot de masteropleiding Geneeskunde wordt afgewezen.

II. Zittingsgegevens

Het beroep is behandeld in een openbare zitting op 10 juni 2026 waarbij appellant samen met zijn advocaat is verschenen. Verweerder is verschenen in de persoon van B, ambtelijk secretaris van de commissie Toelating en Plaatsing Geneeskunde.

III. Ontstaan en loop van het geding

Onderhavige zaak kent een langere voorgeschiedenis. Na een eerdere procedure bij het College in 2025, waarin het besluit van verweerder op het verzoek van appellant om toelating tot de masteropleiding Geneeskunde is vernietigd, heeft verweerder op 5 september 2025 opnieuw beslist op het verzoek van appellant. Tegen dit besluit, waarin het verzoek om toelating nogmaals werd afgewezen, is op 14 oktober 2025 beroep aangetekend. Vervolgens is op 26 november 2025 door verweerder een schikkingsvoorstel aan appellant gedaan. Over dit voorstel is een aantal maanden tussen partijen gecommuniceerd, waarbij het voorstel nader is geconcretiseerd. Uiteindelijk heeft appellant het schikkingsvoorstel afgewezen en op 14 april 2026 heeft appellant aangegeven het beroep te willen handhaven. Op 4 juni 2026 heeft verweerder een verweerschrift ingediend, waarna het beroep is behandeld op een zitting van het College op 10 juni 2026. De zaak is vervolgens aangehouden en op 16 juni 2026 en 2 juli 2026 heeft verweerder per e-mail nadere informatie verstrekt. Appellant heeft op 13 juli 2026 per e-mail gereageerd op de nadere toelichting en heeft daarbij aangegeven het beroep te willen handhaven.

IV. Standpunten van partijen

Het standpunt van **appellant**, zoals neergelegd in het beroepschrift en ter zitting is toegelicht komt, samengevat, op het volgende neer. Appellant stelt dat verweerder een onjuiste motivering ten grondslag heeft gelegd aan het bestreden besluit en dat het bestreden besluit bovendien onzorgvuldig is voorbereid en een belangenafweging ontbeert. Verweerder dient zich in de besluitvorming op het toelatingsverzoek te beperken tot de vraag of appellant in het bezit is van een juist diploma, dan wel beschikt over de kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad bachelor. Dit blijkt uit artikel 7.30b lid 1 van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (WHW). Andere informatie, zoals de informatie over het studieverloop van appellant aan de Erasmus Universiteit Rotterdam, mag niet worden meegewogen. Ook het feit dat het bachelordiploma reeds in 2012 door appellant is behaald, kan niet leiden tot een afwijzing van het verzoek. Nu dat wel is gebeurd, is het besluit ondeugdelijk gemotiveerd. Verweerder dient op z'n minst een onderzoek in te stellen naar het niveau van de kennis, het inzicht en de vaardigheden van appellant. Door deze stap over te slaan, is het besluit zonder zorgvuldige voorbereiding genomen. Ook een belangenafweging, de gevolgen van de

afwijzing zijn immers zeer verstrekkend voor appellant, ontbreekt ten onrechte in het bestreden besluit.

Appellant kan niet instemmen met het schikkingsvoorstel. In dit voorstel wordt hem aangeboden om twee toetsen – een voortgangstoets en een spreekuurtoets – af te leggen. Op die manier zou verweerder een goede indruk moeten krijgen van het niveau van appellant.

Appellant meent echter dat het onredelijk is om hem voor beide toetsen slechts één kans te bieden, zeker nu appellant niet bekend is met de universiteit en de wijze waarop getentamineerd wordt. Appellant meent dat de spreekuurtoets niet voorkomt in de bacheloropleiding en dat deze competenties pas in de masterfase van de opleiding, tijdens de coschappen, worden getoetst. Om deze reden mag deze toets niet worden voorgeschreven. Daarnaast is het om dezelfde reden ook niet mogelijk om de spreekuurtoets op eindniveau van de bacheloropleiding aan te bieden. Appellant stelt zich aldus op het standpunt dat niet op juiste wijze invulling is gegeven aan de plicht van verweerder om zijn niveau van kennis, inzicht en vaardigheden te toetsen.

Verweerder heeft zich blijkens de stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht als volgt verweerd. Toelating van appellant tot de masteropleiding Geneeskunde aan de RUG acht verweerder in beginsel niet verantwoord. Allereerst is sprake van een te groot tijdsbestek tussen het behalen van de bachelor (in 2012) en het verzoek om toelating tot de masteropleiding. Verweerder geeft aan dat in de OER is opgenomen dat er in beginsel maximaal achttien maanden mogen zitten tussen het behalen van de bachelor en de instroom in de master. Ook spelen de negatieve uitkomsten van het mastertraject aan de Erasmus Universiteit in Rotterdam mee, inclusief een aldaar doorlopen Iudicum Abeundi procedure. Het gedrag van appellant, zoals vastgelegd in Rotterdam, is strijdig met de gedragsregels die verweerder essentieel acht voor toekomstige artsen. Ook zijn coschappen die elders zijn afgerond niet zonder meer uitwisselbaar, nu curricula en toetsingskaders van elkaar verschillen.

Verweerder heeft gepoogd een schikking te treffen met appellant. Door een voortgangstoets en een spreekuurtoets af te leggen, kan verweerder op zorgvuldige wijze toetsen of het niveau van kennis, inzicht en vaardigheden van appellant voldoende is voor toelating tot de masteropleiding. Hierbij zou appellant eerst de voortgangstoets, de kennistoets, afleggen en na het behalen daarvan de spreekuurtoets, dit is een competentietoets toegesneden op non-cognitieve aspecten. De beoordeling van de kennis, het inzicht en de vaardigheden van appellant vindt plaats op het eindniveau van de bacheloropleiding Geneeskunde. De competenties die in de spreekuurtoets worden getoetst, behoren volgens verweerder onmiskenbaar tot het eindniveau van de bacheloropleiding. Daarbij is het volgens verweerder niet nodig om meer dan één kans voor het afleggen van de toetsen te bieden. Het betreft immers geen tentamen, maar een manier om het niveau van appellant vast te kunnen stellen. Indien appellant niet over het vereiste niveau blijkt te beschikken, dan ligt het niet voor de hand dat dat op korte termijn anders zal zijn. Een tweede kans die snel op de eerste kans volgt, is daardoor niet opportuun. Appellant zal in dat geval waarschijnlijk eerst andersoortige ondersteuning nodig hebben, voordat het zinvol is om het niveau van appellant opnieuw te toetsen. Doordat appellant het schikkingsvoorstel afwijst en verweerder zich dus geen indruk kan vormen van het niveau van appellant, ziet verweerder geen andere optie dan het besluit tot afwijzing van het toelatingsverzoek te handhaven.

V. Beoordeling

Wat betreft de inhoud van het beroep wijst het College erop dat het ingevolge artikel 7.61 lid 2 Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) moet toetsen aan het recht. Aan de orde is dan de vraag of een rechtsregel of rechtsbeginsel is overtreden. Het College komt tot de conclusie dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, omdat sprake is van een onzorgvuldige voorbereiding en een onzorgvuldige motivering. Lopende de

procedure bij het College heeft verweerder nadere informatie opgevraagd bij appellant en het besluit van aanvullende toelichting voorzien, waarmee deze gebreken zijn hersteld. Het College oordeelt daarom dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand kunnen blijven. Hieronder licht het College dit oordeel toe.

Het College stelt vast dat verweerder in eerste instantie niet heeft onderzocht, dan wel niet heeft willen onderzoeken, of appellant toelaatbaar is op grond van kennis, inzicht, vaardigheden en competenties op het niveau van een bachelorgraad Geneeskunde, conform artikel 2.1 lid 4 van de OER. Daarmee is het bestreden besluit van 5 september 2025 onvoldoende zorgvuldig voorbereid. Deze onzorgvuldige voorbereiding van het bestreden besluit heeft verweerder proberen te herstellen. Daartoe heeft verweerder een schikkingsvoorstel gedaan. Appellant heeft dit voorstel afgewezen. Verweerder heeft met het schikkingsvoorstel naar het oordeel van het College echter gedaan wat zij kon om het gebrek in het bestreden besluit te herstellen.

Het bestreden besluit is daarnaast onzorgvuldig gemotiveerd. Verweerder heeft de afwijzing van het verzoek tot toelating deels op onjuiste gronden gebaseerd, door zich niet alleen op de vooropleiding van appellant te baseren, maar ook gebeurtenissen in Rotterdam mee te wegen. Dit gebrek is echter hersteld door het schikkingsvoorstel en de schriftelijke reacties van verweerder die op aanvullende vragen van het College, na afloop van de zitting, zijn gegeven. In deze reacties heeft verweerder andere informatie verstrekt dan ter zitting. Verweerder heeft in het schikkingsvoorstel een juist toetsingskader gehanteerd. In de nadere reacties heeft verweerder bovendien aangegeven het toetsingskader dat zij hanteert verder te willen verduidelijken en bevestigd dat het referentiepunt voor zowel de kennis als de competenties het eindniveau van de bacheloropleiding Geneeskunde is. Daarmee benoemt verweerder volgens het College het juiste toetsingskader en het College acht het navolgbaar dat verweerder zowel kennis als competenties van appellant wenst te toetsen.

Voor wat betreft de te toetsen competenties merkt het College het volgende op. Het College acht het aannemelijk dat de vaardigheden ‘medische communicatie’, ‘consultvoering’ en ‘professioneel gedrag’ worden onderwezen in verschillende bachelorvakken en leerlijnen, zelfs als dit geen apart benoemde vakken zijn. Ook vindt het College het aannemelijk dat het niet mogelijk is om een bacheloropleiding te volgen die toegang geeft tot de masteropleiding Geneeskunde, waarbij in die bacheloropleiding de voornoemde competenties niet zijn getoetst. Verweerder mag deze competenties dus onderdeel laten zijn van de toelatingstoetsing. De beroepsgrond van appellant slaagt op dit punt niet.

Het College ziet voorts niet in waarom de spreekuurtoets niet zou kunnen worden toegesneden op het eindniveau van de bacheloropleiding. Dat de spreekuurtoets als toetsvorm niet voorkomt in de bacheloropleiding, maakt niet dat deze toets niet zou kunnen dienen voor het vaststellen van het niveau van een kandidaat. De beroepsgrond van appellant slaagt op dit punt niet.

Verder acht het College het geven van één kans voor de voortgangstoets niet in strijd met enig rechtsbeginsel of wettelijk voorschrift. Als appellant voldoet aan de vereisten met betrekking tot het toetsingsniveau, zou hij in staat moeten zijn om dit tijdens het toetsmoment te laten zien. Appellant kan daarbij bovendien de online beschikbare oefentoets maken, om vertrouwd te raken met de wijze van vraagstelling. De beroepsgrond van appellant slaagt op dit punt niet.

Het College kan de stelling van appellant dat hij toelaatbaar is omdat de beoordeling van zijn toelaatbaarheid al in 2021 zou hebben plaatsgevonden niet volgen. Het niveau van appellant in 2021 zegt immers niets over zijn niveau in 2026. De beroepsgrond van appellant slaagt op dit punt niet.

De stelling van appellant dat het bestreden besluit onevenredig is omdat appellant naar Zwolle is verhuisd, vooruitlopend op een studie in Groningen, kan het College ook niet volgen.

Verweerder mag het belang van het alleen toelaten van studenten die voldoen aan de toelatingseisen zwaarder laten wegen dan het persoonlijke belang van appellant om te studeren op een locatie nabij zijn woonplaats.

Gelet op voornoemde onzorgvuldige voorbereiding en onzorgvuldige motivering van het bestreden besluit kan het besluit niet in stand blijven. De rechtsgevolgen kunnen echter wel in stand blijven.

VI. Beslissing

Het College van Beroep voor de Examens verklaart het beroep van appellant gegrond. Het College vernietigt het bestreden besluit, maar laat de rechtsgevolgen van het besluit in stand. Dit betekent dat verweerder geen nieuw besluit hoeft te nemen.

Het College van Beroep voor de Examen wijst het verzoek om vergoeding van de kosten voor rechtsbijstand toe en bepaalt deze kosten op $2 \times \text{€ } 666 = \text{€ } 1332,-$ (2 punten).

Aldus vastgesteld op 12 augustus 2026 door mr. T.C.A. Hofman, plaatsvervangend voorzitter, mr. dr. L.S. Braaksma en L. van Dartel, in tegenwoordigheid van mr. M.E. Wiltvank, plv. secretaris.

voorzitter

secretaris

Ingevolge de Algemene wet bestuursrecht en artikel 7.66 van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek kan door appellante binnen zes weken na toezending van deze beschikking beroep worden aangetekend bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, postbus 20019, 2500 EA te Den Haag.